

En liten rapport fra Syd-Korea.

Sitter nå og venter på første ledige plass på hurtigtog til Seoul. Uka i Daegu (2,6 Mill innbyggere) har vært full av opplevelser både på og utenfor den fantastiske hallen bygd for friidrett. De har jo arrangert VM i 2011 hvor blant andre Bolt regjerte sprinten.

Som vanlig ble det hjertelig håndhilsning og klemmer når gamle konkurrenter og bekjente dukket opp.

Koreanerne var ryddige og punktlige, men kunne virke litt for pirkete. Når du ventet på tur i eksempelvis kule, måtte du stå på anvist plass utenfor nettingporten. Overtrekks-drakta måtte helst legges på et egnet sted ikke bare slippes ned på gulvet som vi er vant til.

De var mange anmeldt til stevnet, over 7000. The «biggest ever indoor game». Men dette var litt på kanten, mange var bare registrert, men stilte ikke. Det var eksempelvis over tusen påmeldt i Marathon, men en stor prosent uteble.

Det er sjelden så mange nasjoner på et stevne, 82 land. En kunne eksempelvis se representanter fra Mongolia, Australia og India på pallen samtidig, fargerike drakter og sjelden nasjonalsanger.

Etter øvelser var det direkte til medaljereemonien for de tre beste. En annen sak var at det kunne bli mye venting da hver seremoni skulle gjøres skikkelig. Ordentlig oppstilling på linje og marsjering frem, til pallen. Bronsemedaljøren først, med medalje, diplom og maskot og det samme for de to neste. Deretter nasjonalsang hvor alle burde reise seg og være stille. En dag satt vi og ventet i nesten to timer før vi fikk medalje da det var mange som skulle frem.

Det var rent og ordentlig overalt. Ingen sigarettstumper eller annet var å se på fortau eller offentlige plasser. Menneskene var veldig høflige. De du henvendte deg til bukket og smilte hele tiden. Konduktørene på jernbanen snudde seg mot passasjerene i vogna og bukket før de gikk inn i neste. Spurte du om vegen gikk de gjerne mange ekstra skritt for å vise hvor du skulle gå. Engels var det få som kunne. Bokstavtegnene var uforståelig for oss. Litt spennende å ta seg frem alene.

Teknologisk var de på et høyt nivå. Samsung har sitt hovedkvarter i Daegu. Lys på hotellrom var eksempelvis på kontrollstav som du kunne ta med deg. TV kontrollen var på samme staven eller «planken». På et annet hotell var alle kontroller på rommet på samme sted som telefonen. En liten utfordring å huske hvilke knapper som var hvilke lys.

Alle medaljer har en bakside. De var mange og store handlesentre med utvalg av de flotteste og mest moderne ting. En etasje så stor som en fotballbane var full av smykker, parfyme og jålesaker. Det var pene damer ved hvert utsalg, men få kunder.

I nærheten av hotellet der jeg bodde var det et område litt skjult fra den store trafikken. Der stod det en lang kø med mannfolk ikke så veldig fint kledde. Det var en matkø. De fikk suppe. Måltidet ble spist på stedet, gjennomført stående eller sittende på harde asfalten.

For oss som kunne kjøpe mat/middag var stengetiden mange steder allerede klokka åtte. Sulten stod jeg i hotellresepsjonen etter en lang dag i hallen. Jeg spurte om hvor en kunne få middag. Eieren av hotellet som ikke var så lite, sa at han kunne kjøre meg til et sted. Det ble en tur ut i den store byen. Jeg tok sjansen på en typisk Koreansk rett. Fikk en gloheit sort bolle. I risen var det kjøttbiter og forskjellige grønnsaker. Ved siden var det fargerike og sterke grønnsaker som en trengt drikke for å svelge. De serverte ikke alkoholholdige drikker som eksempelvis øl.

Den elskverdige lederen av Good Stay Hotellet fortalte at han og moren administrerte alt. De hadde folk til drift og rengjøring. Det var lange dager, og de var å se fra tidlig morgen til seine kvelden.

I klassen M80 – 84 dominerte Kjartan og jeg i de tekniske øvelsene. Årsaken til tynn deltakelse i M80 ligger sikkert i at friidrett ikke er så utbredt i Asia og at mange Europeere og Amerikanere syntes reisen kanskje var litt lang. Det er jo ikke alle i vår alder som er så rørlige heller. Frafallet er påtagelig. En av mine sterke konkurrenter i stav døde for 4 uker siden.

For meg ble det ca.12 timer med 8 t over Russland fra Helsinki til Seoul.

Uten å være for detaljert kan jeg nevne litt fra 5-kamp konkurransen. Den inneholdt alle mangekampens faser. Fra klaff og gode resultater til relativt svake. For å begynne med første øvelse 60m hekk gikk denne meget godt, ny norsk aldersrekord på 11,92 sek. Alle de fem hekkene ble passert uten problem.

Lengdehopp konkurransen gikk på et oppbygd trepodie. Ofte brukt for å få til en lengdegrop med 40cm. dybde over betonggulv. I tilløpet ble det «donk donk» for hvert skritt. Men etter litt prøving stemte tilløpet noenlunde bra. Det ble 3,65m noe jeg kunne være fornøyd med. I neste øvelse kule ble det 10,20m. Min argeste konkurrent Kjartan fikk 11,44m og tok igjen det forspranget jeg hadde opparbeidet.

Så var det høyde. Kjartan som hadde blitt verdensmester noen dager tidligere klarte 1,24m og gikk da opp i ledelsen. Jeg burde ha klart 1,21m men fikk bare 1,18m.

For å ta igjen Kjartan måtte jeg slå ham med 14 sekunder på siste øvelsen 1000m. Min strategi var å åpne med snitt på 1 min per runde. Japanere gikk voldsomt hardt ut og etter 2 av i alt 5 runder ledet han med en hel langside. Kjartan fulgte meg som en skygge. Han viste at jeg ikke måtte få for stort forsprang. Da det var to runder igjen tok vi igjen Japaneren. Jeg tenkt nå eller aldri. Jeg økte kanskje farten litt. Lyden av skrittene til Kjartan ble svakere

for så å bli borte. Men ville jeg kunne slå ham med 14sekunder?

Det viste seg at han hadde måttet slippe og jeg kunne stå i mål og se han komme i moderat tempo over målstreken. Jeg fikk 4.52 sekunder og Kjartan 5,21. Femkampresultatet ble ny nasjonal klasserekord med 4180 poeng.

Så var det seiersseremoni med flagg og nasjonalsang. Dobbelt norsk og en svenske ropte «Heia Norge».

Det tar litt tid før en kommer seg etter slike kraftanstrengelser, men moro er det!

Dette var alt hva vi fikk til frokost!

Gull i lengde, stav, spyd og femkamp. Sølv i kule! Bra fangst i et VM.